

Arrest

nr. 234 531 van 26 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming op 8 juni 2017.

1.2. Op 7 november 2018 wordt hij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 28 mei 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U hebt de Venezolaanse nationaliteit en werd geboren op 20 januari 1988 in de hoofdstad van Venezuela, Caracas. In Venezuela woonde u gans uw leven met uw ouders, twee zussen en neefjes in de staat Miranda, in San Antonio de Los Altos, urbanisatie La Rosaleda Sur in het gebouw Caura, 3de verdiep, appartement 3D. In 2009 behaalde u uw universitair diploma hotelbeheer. Vervolgens werkte u van november 2009 tot februari 2016 in hotel Eurobuilding in Caracas. Omdat er geen mogelijkheid was om te promoveren, stopte u uw werkzaamheden.

In Venezuela nam u op 19 februari 2014 en op 26 oktober 2016 deel aan vreedzame betogingen tegen het regime. De betogingen werden echter telkenmale met geweld uit elkaar geslagen door de politie waardoor u en uw zus, samen met andere demonstranten, moesten vluchten. Na de betoging op 26 oktober 2016 werd u door een politieagent aangesproken en gevraagd of u tot de oppositie behoorde en of u deelnam aan de guerimbas - een door de autoriteiten in het leven geroepen benaming voor de protestacties. Er werd u gezegd dat de guerimbas niet langer zouden worden toegelaten in San Antonio en iedereen die deelnam zou worden aangevallen en gedood.

14 mei 2017 verliet u Venezuela om economische stabiliteit en een betere levenskwaliteit na te streven en ging u naar uw zus, A. en haar zoon, J. D. H. M., die sinds februari 2017 in Panama verbleven. Nog in 2017 ontving K., de schoonzus van uw zus bedreigingen gericht aan gans de familie die gelinkt waren aan een in oktober 2008 op haar en haar tante gepleegde aanslag. Omwille van de bedreigingen, verliet u Panama op 28 mei 2017 samen met uw neefje J. D. H. M., uw zus A. M. T. (17-13478), de schoonzus van uw zus K. G. H. M. (17-14134), de neef van K. ,O. G. M. B. (17-13480) en de grootmoeder van uw schoonbroer, K. en O., M. D. P. (17-13477).

Tenslotte vreest u bij terugkeer naar Venezuela met problemen te zullen worden geconfronteerd en te zullen worden ondervraagd op de luchthaven.

8 juni 2017 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw origineel paspoort (069465215), opgesteld op 13 maart 2013 en geldig tot 13 maart 2018, uw originele identiteitskaart, opgesteld op 2 augustus 2012 en geldig tot augustus 2022, uw origineel rijbewijs, opgesteld op 8 februari 2013 en geldig tot 20 januari 2023, foto's van protestacties en gebeurtenissen in Venezuela, waaronder een foto waarop u zelf bent te zien en tenslotte ook 3 videofragmenten van protestacties.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste verklaart u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming de Venezolaanse autoriteiten te vrezen omwille van uw deelname aan protestacties in Venezuela. Hierbij dienen echter enkele opmerkingen te worden geplaatst.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hierbij sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli

2017 **meer doelgericht en selectiever** te werk gaan. Zij viseren hoofdzakelijk personen wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc. **Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, dan wel het sporadisch deelnemen aan demonstraties ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten.** Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

U verklaart in Venezuela geen lid te zijn geweest van een politieke partij en slechts tweemaal op 19 februari 2014 en 26 oktober 2016 deel te hebben genomen aan vreedzame betogingen tegen het regime (zie notities, p. 16). De protestactie in 2014 vond plaats uit verontwaardiging over de eerdere dood van protestanten in Caracas. Toen u samen met uw zus A. deelnam aan deze protestactie in San Antonio de Los Altos werd op een gegeven moment gevuurd met traangasbommen en geweren met rubberkogels. Wanneer jullie [de demonstranten] de nationale garde tegemoet gingen om hen te doen stoppen, werden jullie vanop korte afstand beschoten. Ter staving van deze gebeurtenis legt u een videofragment neer, waarin u evenwel niet te zien bent (zie notities, p. 25). Deze videofragmenten hebt u via twitter, accounts van San Antonio en Youtube verkregen (zie notities, p. 26). Op de fragmenten is te zien hoe een politieagent op de massa vuurde terwijl u verklaart vlakbij - ertegenover - te hebben gestaan. Vervolgens zetten de demonstranten, inclusief u en uw zus, het op een lopen en liepen jullie enkele gebouwen binnen in La Recta de Las Minas, terwijl jullie achterna werden gezeten door de nationale garde. Jullie hielden zich tot 6 uur daags nadien schuil in een van de appartementen. In 2016 nam u opnieuw deel aan een demonstratie waarbij door de politie van Miranda werd geschoten met traangasbommen en rubberen kogels. Wanneer jullie op een gegeven moment werden ingesloten door de ordediensten, werd een politieagent om het leven gebracht waardoor jullie de kans zagen om weg te lopen. Een agent richtte zijn wapen op u en spoorde u aan om verder te lopen. U slaagde erin om te ontsnappen en keerde terug naar huis wanneer de situatie was gekalmeerd. Na de betoging van 26 oktober 2016 werd San Antonio de Los Altos gedurende een week gemilitariseerd teneinde de personen te vatten die verantwoordelijk waren voor de dood van de politieagent en werd u ook eenmalig benaderd, gevraagd of u tot de oppositie behoorde of had deelgenomen aan de guerimbas en eveneens meegedeeld niet langer guerimbas te willen zien. Er werd u gezegd dat indien er nog acties zouden plaatsvinden, de aanwezigen zouden worden aangevallen en gedood (zie notities, p. 13-15). De foto's van de protestacties op uw telefoon had u reeds verwijderd wanneer u werd benaderd door de ordediensten (zie notities, p. 21). **Na de protestactie van 26 oktober 2016 besloot u uit angst niet langer deel te nemen aan betogingen.**

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u verschillende foto's, krantenknipsels en video's neer om onder andere de door u aangehaalde protestacties en gebeurtenissen in San Antonio de Los Altos aan te tonen. U bent op slechts één van deze foto's zelf te zien: in het donker gekleed met een helm op. Hiermee toont u echter slechts aan dat er in Venezuela protestacties plaatsvinden die in geweld ontaarden. Het CGVS betwist bovendien uw aanwezigheid op deze betogingen niet. Echter, het gegeven dat u tweemaal deelnam aan protestacties in uw land van herkomst Venezuela **constitueert geen overtuigend politiek engagement.** Bovendien dient te worden opgemerkt dat u geen voortrekkersrol of bepaalde functie had tijdens de door u aangehaalde protestacties. U verklaart tijdens de protestactie van 19 februari 2014 gewoon aanwezig te zijn geweest en van alles te hebben geroepen. Ook tijdens de tweede betoging op 26 oktober 2016 verklaart u dingen te hebben geroepen maar geen aparte functie te hebben gehad (zie notities, p. 20).

Ook dient te worden vastgesteld dat u **nooit persoonlijke problemen hebt gekend met de Venezolaanse autoriteiten.** Tijdens de door u aangehaalde protestacties werd u samen met de andere aanwezigen aangevallen en achterna gezeten, zonder dat u hierbij persoonlijk werd gevisieerd. De protestactie van 19 februari 2014 werd bijgewoond door 200 à 300 mensen (zie notities, p. 17). Aan de betoging van 26 oktober 2016 namen volgens uw verklaringen 150 à 170 mensen deel. U gevraagd ooit

het gevoel te hebben gehad persoonlijk gevisieerd te zijn geweest door de Venezolaanse autoriteiten, stelt u dat iedereen tijdens alle manifestaties een risico liep (zie notities, p. 21). De enige keer dat u persoonlijk werd aangesproken door de ordediensten was na de betoging van 26 oktober 2016 wanneer u werd gevraagd of u tot de oppositie behoorde en of u deelnam aan de guerimba. Verder werd aan uw aanwezigheid bij de protestacties geen gevolg gegeven. Ook geeft u aan na 26 oktober 2016 - met uitzondering van de confrontatie door de agent van de nationale garde - geen problemen te hebben gekend met de Venezolaanse autoriteiten (zie notities, p. 20). U verklaart overigens niet te weten of de overheid al dan niet op de hoogte is van uw deelname aan de guerimbas (zie notities, p. 16).

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u na uw deelname aan de betoging op 19 februari 2014 Venezuela **meermaals legaal verliet zonder problemen te hebben gekend**. Zo verliet u Venezuela 29 mei 2015 en keerde u 3 juni 2015 vanuit Panama terug. Nog op 9 oktober 2015 reisde u vanuit Venezuela naar (vermoedelijk) Panama om 13 oktober 2015 terug te keren (zie paspoort en notities, p. 23). U ging telkenmale op vakantie. U gevraagd of u tijdens die reizen problemen heeft gekend om Venezuela te verlaten of om terug te keren, geeft u aan één keer door een nationaal politieagent wanneer u in 2015 naar Panama ging de vraag te hebben gehad waar u heenging, hoe lang u in Panama zou verblijven en wat de reden was van uw reis. U geeft aan het raar te hebben gevonden en geschrokken te zijn geweest (zie notities, p.23). Echter kan dit bezwaarlijk worden bestempeld als problemen met de autoriteiten om uw land te verlaten en/of terug te keren. Indien u werkelijk na uw deelname aan de protestactie in februari 2014 in het vizier zou hebben gelopen van de Venezolaanse overheid valt dat niet te verenigen met uw probleemloze reises naar Panama.

14 mei 2017 verliet u Venezuela definitief, wederom legaal zonder problemen te hebben gehad (zie notities, p. 24). Gevraagd waarom u in mei 2017 Venezuela definitief verliet, antwoordt u om economische stabiliteit en een betere levenskwaliteit te zoeken. U voegt zeer algemeen toe dat de mensen in Venezuela veel gevaar lopen. Kortom geeft u de vrees jegens de Venezolaanse overheid omwille van uw politiek engagement niet aan als reden uw land van herkomst in mei 2017 definitief te hebben verlaten. Dienaangaande dient bovendien te worden opgemerkt dat u na uw deelname aan de protestactie van 26 oktober 2016 nog tot 14 mei 2017 in Venezuela hebt verbleven zonder problemen te hebben gekend, wat de geloofwaardigheid en ernst van de door u aangehaalde vrees voor vervolging verder ondermijnt. Indien u bovendien werkelijk vervolging zou hebben gevreesd ten aanzien van de overheid in uw land van herkomst, spreekt het tot de verbeelding dat u geen gebruik zou hebben gemaakt van het **10-jarig visum voor de Verenigde Staten** dat u 5 juni 2014 verkreeg en dat geldig is tot 3 juni 2024. U verklaart dit visum te hebben aangevraagd en te hebben gekregen om een baseballwedstrijd te gaan zien, wat u uiteindelijk niet deed aangezien het duurder was om naar de Verenigde Staten te reizen dan naar andere landen. Waarom u een visum van 10 jaar kreeg om naar een sportwedstrijd te gaan zien, weet u niet.

U verklaart eveneens bij terugkeer naar uw land van herkomst, Venezuela, problemen te zullen ondervinden omwille van uw online politiek engagement. U verklaart sinds een 4 à 5-tal maanden (voor het persoonlijk onderhoud van 7 november 2018) via sociale media 'zaken' te delen over het dagelijks aantal doden in Venezuela en over het gebrek aan voeding. U doet dat omdat u het niet eens bent met wat ze doen. Er dient ten eerste te worden opgemerkt dat op uw publieke Facebookpagina (<https://www.facebook.com/miguel.mataga>) geen berichten staan waarin op enigerlei wijze kritiek wordt geuit op de Venezolaanse autoriteiten (zie administratief dossier). Bovendien kunt u - mede door bovenstaande vaststellingen omtrent uw politiek engagement - niet hardmaken dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw berichten op Facebook daar u louter zeer algemeen stelt dat de Venezolaanse overheid zowel op Facebook, Instagram als Twitter gebruik gemaakt van hackers van de Cubaanse G2. U oppert dat ze dat bij iedereen doen en bijgevolg dus ook bij u (zie notities, p. 28-29).

U verklaart tenslotte uw werk in het Eurobuilding hotel in Caracas te hebben stopgezet omdat u 7 jaar dezelfde functie uitoefende en u geen mogelijkheid had tot promotie (zie notities, p. 22). U verwijst naar een discussie in 2011 met een collega die aanhanger was van Chavez. Bovendien verwijst u naar een incident ten tijde van de top van De Gemeenschap van Latijns-Amerikaanse en Caraïbische Staten (Celac) in het hotel waarbij veiligheidsagenten van Fidel Castro werden gestuurd en met honden gans het departement hebben onderzocht. U oppert toen te zijn geschrokken omdat u dacht dat het ging om wat u had gezegd. Dit zijn echter louter vermoedens die u geenszins weet te staven.

Uit de individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming op basis van uw matig politiek engagement, blijkt geen vrees voor vervolging zoals voorzien in de Geneefse

Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vervolgens, wanneer wordt gevraagd waarom u uw land van herkomst verliet en wat u vreest bij terugkeer, stelt u dat uw leven, dat van uw zus en van veel mensen er gevaar loopt. Je kan immers worden vermoord door de politie, de nationale garde of de colectivos. Het leven is momenteel erg hard in Venezuela. Tot dusver hekelt u echter louter de algemene situatie in Venezuela (zie infra). Bij terugkeer vreest u dat uw paspoort op de luchthaven in beslag zal worden genomen en u zal worden aangehouden. Zo zou uw leven gevaar kunnen lopen bij terugkeer indien geweten is dat u een verzoek om internationale bescherming indiende. Gevraagd waarom u dat denkt, stelt u dat indien ze erachter komen dat u het land hebt verlaten -wat ze weten aangezien u legaal vertrok - en u asiel hebt aangevraagd, ze zouden weten dat u niet akkoord bent met de regering. Gevraagd hoe de Venezolaanse autoriteiten te weten zouden komen dat u een verzoek om internationale bescherming indiende, stelt u net in België een verzoek te hebben ingediend omdat het vertrouwelijk is. U diezelfde vraag nogmaals gesteld, oppert u dat ze erachter zouden komen indien iemand van hier dat zou zeggen, of omdat u lang in het buitenland bent geweest (zie notities, p. 27-28). Op de vraag wat er mis is met een verblijf in het buitenland, antwoordt u naast de kwestie te worden beschouwd als een verrader van het vaderland en daar niet te willen zien. U verklaart er zeker van te zijn bij terugkeer naar Venezuela te zullen worden gedood, gearresteerd of gefolterd omdat dit reeds werd gedaan bij andere mensen (zie notities, p. 29).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die ervan verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. ***Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond (zie supra).***

Zoals eerder werd vastgesteld, kunt u niet hardmaken in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten te staan of te hebben gestaan, omdat u Venezuela legaal met uw eigen paspoort hebt verlaten en u niet hebt aangetoond dermate politiek actief te zijn geweest dat u werd gevisieerd door de Venezolaanse autoriteiten. Waarom u bij terugkeer zou worden gearresteerd, terwijl dat in het verleden niet gebeurde, weet u niet. U oppert te denken dat zij [de Venezolaanse autoriteiten] denken dat u vanbuiten een grotere invloed kan uitoefenen en dat u veronderstelt dat ze het niet fijn vinden dat een Venezolaan in het buitenland slecht spreekt over de regering (zie notities, p. 29).

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat

er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Tenslotte dien te worden stilgestaan bij de redenen waarom u samen met uw neefje J. D. H. M., uw zus A. M. T. (17-13478), de schoonzus van uw zus K. G. H. M. (17-14134), de neef van K. O. G. M. B. (17-13480) en de grootmoeder van uw schoonbroer, K. en O., M. D. P. (17-13477) 28 mei 2017 Panama verliet. U verklaart dat de **13 dagen dat u (bij hen) in Panama verbleef** de familieleden van uw zus; K., O. en M. bedreigingen hebben ontvangen in verband met problemen die de tante van K. en K. zelf in 2008 hebben gehad waarbij zij werden ingesloten, bedreigd en beschoten werden (zie notities, p. 30). Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat K. (17-14134), O. (17-13480), M. (17-13477), uw zus A. (17-13478) en uw neefje in wiens naam uw zus A. een verzoek om internationale bescherming indiende, in België het vluchtelingenstatuut hebben ontvangen. K., O. en M. omdat zij rechtstreeks waren betrokken bij de gebeurtenissen die in 2008 in Panama hebben plaatsgevonden en zij bovendien als één gezin kunnen worden beschouwd die ten tijde van de aanslag in 2008, alsook tijdens de bedreigingen die in 2017 aan het adres van K. werden geuit, op eenzelfde locatie woonachtig waren. Uw zus en neefje werd een statuut toegekend aangezien zij eveneens sinds 24 februari 2017 in Panama woonachtig waren en er, tussen de familieleden, eensluidendheid bestaat over het gegeven dat de bedreigingen specifiek waren gericht op uw neef die door de bedreigers werd aanschouwd als de zoon van K.. U echter reisde pas 14 mei 2017 van Venezuela naar Panama, waar u vervolgens gedurende 14 dagen - tot 28 mei 2017 verbleef, wanneer u samen met bovenstaande personen naar Europa reisde. U stelt dat de bedreigingen van begin - half mei aan gans de familie werden geuit en jullie er toen vlakbij woonden (zie notities, p. 30-31). K. belde u op, legde alles uit en zei dat jullie Panama dienden te verlaten omwille van de bedreigingen. U gevraagd waarom u Panama ook diende te verlaten, antwoordt u dat ze gans de familie hebben bedreigd: uw zus, uw neef, de oma (M.), de neef van K. en K. - en u daar helaas ook was. Verder stelt u echter dat geen namen werden genoemd maar enkel over de familie in Panama in het algemeen werd gesproken (zie notities, p. 33).

Ten eerste kan u als broer van de schoonzus van K. aan wiens adres de bedreigingen werden geuit, echter bezwaarlijk als familie worden beschouwd. U was bovendien slechts 14 dagen in Panama waardoor u niet hard kan maken dat de bedreigingen ook aan u waren gericht. U verklaart dat de bedreigingen begin - half mei werden geuit waardoor geenszins aannemelijk is dat ook u die pas 14 mei in Panama arriveerde, werd geviséerd. Ook kwam u de bedreigingen pas te weten nadat u reeds in Panama was gearriveerd (zie notities, p. 31-32). Dat u voor uw komst naar Panama niet op de hoogte werd gebracht van de bedreigingen, toont aan dat u niet betrokken was. Wat tijdens die bedreigingen werd gezegd, weet u niet. Indien u meent dat de bedreigingen ook aan u waren gericht, verbaast het toch enigszins dat u niet zou weten wat precies werd gezegd. Tenslotte dient een vrees ten aanzien van Venezuela te worden onderzocht. Gevraagd waarom u in Venezuela zou worden gezocht in verband met de zaak (de gepleegde aanslag en de bedreigingen), stelt u niet te denken dat ze u in Venezuela zouden opzoeken en dit voorval zich in Panama jammer genoeg voordeed. De reden dat u Venezuela verliet, was uw deelname aan de manifestaties en de algemene situatie (zie notities, p. 33).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige

schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. **Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt.** Zo hebben uw ouders twee appartementen in Venezuela (zie notities, p. 6), heeft u universitaire studies gedaan (zie notities, p. 22) en werkte u van november 2009 tot februari 2016 wanneer u zelf ontslag nam in een vijfsterren hotel in Caracas. Bovendien ondernam u in 2013 en 2015 reises naar Argentinië en Panama (zie paspoort).

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensenwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na eveneens het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Venezuela. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u neergelegde documenten, paspoort, identiteitskaart en rijbewijs hebben louter betrekking op uw identiteit en weten bovenstaande conclusies niet te wijzigen.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Daar u geen opmerkingen heeft overgemaakt, wordt u geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partij stelt vooreerst dat waar verwerende partij stelt dat er geen systematische vervolging zou zijn omwille van politieke redenen en dat het lid zijn van een politieke partij of sporadisch deelnemen aan betogingen niet zou betekenen dat verzoekende partij problemen zou gekend hebben met de Venezolaanse autoriteiten, uit *“het UNHCR rapport (cf infra) blijkt dat het deelnemen aan betogingen weldegelijk volstaat voor de Venezolaanse autoriteiten om iemand als opposant te zien en hem te vervolgen. Verzoekende partij heeft deelgenomen aan verschillende demonstraties - hier wordt niet aan getwijfeld. Verzoekende partij is hier in 2016 mee gestopt uit vrees voor haar leven. Zij heeft zich wel op sociale média kritisch blijven opstellen en heeft doorheen de jaren weldegelijk openbaar zaken blijven posten op haar facebook en twitter (stuk 5) Het volgende argument van verwerende partij gaat dan ook helemaal niet op en geeft blijk van een bijzonder onzorgvuldig onderzoek”*.

Waar verwerende partij stelt dat verzoekende partij meermaals Venezuela legaal verliet zonder problemen te hebben gekende argumenteert verzoekende partij dat *“Verwerende partij is niet ernstig in haar kritiek! Verwerende partij kan de situatie van 2015 bezwaarlijk vergelijken met die situatie van nu. Verzoekende partij heeft in het verleden inderdaad haar land verlaten en opnieuw teruggekeerd. Na de problemen van mei 2017 kon zich echter niet anders dan te vluchten, samen met de rest van haarfamilieleden, die allen tevens internationale beschermen genieten in België. Verwerende partij kent elk lid van de familie van verzoekende partij internationale bescherming toe, maar wijst de asielaanvraag van verzoekende partij af omdat zij niet afdoende zou hebben aangetoond te worden gevisieerd door de Venezolaanse autoriteiten in geval van terugkeer?!”*

Verder stelt verzoekende partij dat *“het feit dat verzoekende partij deelnam aan manifestaties tegen de overheid en al jaren postte op sociale média, wordt niet betwist door verwerende partij. Hoe kan verwerende partij met zekerheid stellen dat verzoekende partij door haar activiteiten op sociale média 'niet zal gevisieerd worden' door de Venezolaanse autoriteiten?! Zij maakt veronderstellingen en baseert hier dan haar beslissing op. Dit is niet ernstig. Het is aldus duidelijk dat verwerende partij erg snel en onzorgvuldig te werk is gegaan bij de beoordeling van het relaas van verzoekende partij. Verzoekende partij loopt gevaar in Venezuela en komt weldegelijk in aanmerking voor de vluchtelingenstatus »*.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoekende partij dat *“De schrijnende en mensonterende situatie in haar land van herkomst kan niet genegeerd worden. De overheid slaagt er niet in om de broodnodige de basisnoden te voorzien en de veiligheid te garanderen voor verzoekende partij. Het geweld in Venezuela evenals de politieke inspiratie van het geweld door de colectivos niet kan worden genegeerd”*. Ter ondersteuning van haar argument citeert verzoekende partij de New York Times dd. 22 april 2017 (<https://www.nvtimes.com/2017/Q4/22/world/americas/armed-civilianbands-in-venezuela-prop-up-unpopular-president.html>).

Verder stelt verzoekende partij dat *“De High Commissioner for Human Rights van de VN schetst in een rapport van juni 2018 een ontluisterend beeld van de actuele situatie in Venezuela (stuk 3): (P- 1): The report addresses in particular issues of accountability and access to justice for victims of serious human rights violations and their families. It also documents human rights violations committed by State authorities since August 2017, including the use of excessive force in non-protest related security opérations, new instances of arbitrary détentions, torture and ill-treatment, as well as violations of the rights to the highest attainable standard of health and to adequate food. Further, the report documents human rights violations, such as alleged extrajudicial killings, arbitrary detentions, and torture and ill-treatment, committed by State authorities since 2014. Daarnaast werd door de UNHCR in mei 2019 een nieuw 'Guidance Note' uitgebracht (stuk 4)”* en citeert par. 2, 9 en 10. Zij stelt dat UNHCR *“bevestigt aldus dat de situatie verslechterd is en dat mensen afkomstig uit Venezuela niet teruggestuurd mogen worden naar hun land van herkomst. Verwerende partij zwijgt hier in alle talen over. Het is aldus onbegrijpelijk hoe verwerende partij kan stellen dat verzoekende partij - minstens - niet in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus”*.

Verder stelt verzoekende partij dat de situatie in Venezuela compleet uit de hand is gelopen en illustreert dit door de volgende persartikelen uit het Laatste Nieuws te citeren: *"Liever oorlog dan eten: Venezuela stap dicht bij militaire escalatie door rellen over humanitaire hulp"*, 25 februari 2019 en *"Uittocht van Venezolaanse militairen en agenten blijft duren: al meer dan 300 overlopers"*, 26 februari 2019. Zij stelt dat het protest ook in april en mei verder escaleert en citeert het volgende artikel uit Het Laatste Nieuws: *"Protest in Venezuela escaleert: pantserwagen rijdt in op antiregeringsdemonstranten"*, 30 april 2019 en stelt, met verwijzing naar een artikel uit Het Laatste Nieuws dat ook meer dan 3,4 miljoen burgers de vlucht namen naar andere landen uit wanhoop.

Verzoekende partij besluit dat *"verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens het statuut van subsidiaire bescherming aan verzoekende partij geweigerd heeft. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hoofddorde erkend worden als vluchteling. Subsidiair de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek"*.

Verzoekende partij vraagt haar de vluchtelingenstatus te verlenen; subsidiair verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen; uiterst subsidiair de bestreden beslissing ingevolge artikel 39/2, §1, 2° Vreemdelingenwet te vernietigen teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen.

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Bewijs pro deo;
3. VN-rapport van juni 2018: Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight;
4. UNHCR Guidance Note dd. mei 2019;
5. Screenshots sociale media verzoekende partij.

2.2.2. Verwerende partij legt op 11 februari 2020 een aanvullende nota neer dd. 10 februari 2020 waarbij in toepassing van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de volgende elementen ter kennis worden gebracht: IACHR, *"Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report"* van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, *"Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight"* van juni 2018, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018E/V.pc/c> of op <https://reliefweb.int> ; de *"COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire"* van 4 april 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusvenezuelasituationsecuritaire20190404.pdf> of op <https://www.cgvs.be/nl> en de *"COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)"* van 1 juli 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusvenezuelaveiligheidssituatieaddendum20190701.pdf> of op <https://www.cgvs.be/nl>).

2.3. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen,

Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna 'Asielprocedure richtlijn'), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46, § 3 van de Asielprocedure richtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna 'Kwalificatierichtlijn') en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedure richtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1 van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, i.e. de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om

internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, MM, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan”*.

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. De kern van het asielrelaas van verzoeker kan worden samengevat als volgt. Verzoeker is opgegroeid in de staat Miranda in Venezuela en werkte van november 2009 tot februari 2016 in een hotel in Caracas. Hij nam deel aan betogingen tegen het regime op 19 februari 2004 en 26 oktober 2016 in Miranda, die telkens op een gewelddadige manier werden ontbonden door de politie. Na de betoging in 2016 werd verzoeker aangesproken door een politieagent die hem vroeg of hij tot de oppositie behoorde en deelnam aan de *guarimbas*. Op 14 mei 2017 verliet hij Venezuela om een betere levenskwaliteit te zoeken en omdat mensen in Venezuela gevaar liepen en ging naar Panama bij zijn zus die er met haar zus verbleef bij haar schoonzus en diens neef. Omwille van doodsb bedreigingen aan de schoonzus van zijn zus en haar familie half mei 2017 die te maken hadden met problemen die de schoonzus en haar familieleden hadden gehad in 2008 waarbij zij werden beschoten, verliet verzoeker samen met hen Panama en kwam naar België en diende een verzoek om internationale bescherming in. Zijn zus en haar zoontje, de schoonzus van zijn zus, de neef van deze schoonzus en de grootmoeder van verzoekers schoonbroer kregen omwille van deze feiten de vluchtelingenstatus in België.

2.4.3. Na grondige analyse van het administratief dossier komt de Raad tot volgende vaststellingen met betrekking tot verzoekers vluchtmotieven. Zijn verzoek om internationale bescherming is in eerste instantie gebaseerd op zijn deelname aan twee betogingen tegen het regime die ontaarden in

politiegeweld en waarbij de manifestanten werden achternagezeten door de politie. De Raad stelt vooreerst vast dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS uitdrukkelijk verklaart *“ik ben niet politiek actief. Ik nam niet deel aan politieke activiteiten. Ik nam alleen deel aan manifestaties om mijn rechten te doen gelden. Ik was geen lid van een politieke partij. Ik ging de straat op omdat ik dat wilde doen”* en dat hij aan twee manifestaties deelnam, één op 19 februari 2014 en één op 26 oktober 2016 maar dat hij *“Daarna nam ik uit angst niet meer deel aan de protestacties”* (gehoorverslag CGVS, p. 16). Verzoeker legt ook gedetailleerde verklaringen af over de aanleiding en het aanvangsuur van de manifestaties (gehoorverslag CGVS, p. 17) en de Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing ook niet getwijfeld wordt aan de aanwezigheid van verzoeker tijdens deze manifestaties.

Evenwel stelt de Raad met de commissaris-generaal vast dat uit verzoekers deelname; noch uit de gevolgen voor verzoeker van diens deelname een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingendefinitie kan blijken. Verzoeker verklaart immers dat er tijdens de eerste betoging 200 tot 300 manifestanten waren (gehoorverslag CGVS, p. 17), dat de politie met traangasbommen en met geweren met rubberkogels op hen schoot, dat een vriend van hem en zijn zus gepakt werd en zijn gezicht verminkt werd en dat zij er in slaagden een gebouw binnen te lopen en dat zij tot 's anderendaags 6 uur 's morgens er gebleven zijn omdat de Nationale Garde voor de ingang van het appartementsgebouw stond, maar dat zij vervolgens het gebouw weer konden verlaten nadat ze gezien hadden dat iedereen naar huis vertrokken was (gehoorverslag CGVS, p. 14). Hieruit blijkt niet dat verzoeker persoonlijk geïdendeerd werd door de autoriteiten omwille van zijn occasionele deelname aan een anti-regeringsbetoging, vermits hij samen met zijn zus en nog anderen op de loop ging voor de politie en het gebouw in rende maar de dag erna zonder verdere problemen het gebouw weer kon verlaten en verder ook geen gewag maakt van enige verdere problemen met de autoriteiten in de periode na deze manifestatie van 19 februari 2014. Ook het feit dat een vriend van hem tijdens deze betoging werd gevat door de politie en dat diens gezicht verminkt werd, doet niets af aan de vaststelling dat uit diens verklaringen blijkt dat hij weliswaar samen met anderen tijdens deze betoging werd achternagezeten door de politie maar niet persoonlijk werd geïdendeerd door de autoriteiten omwille van zijn deelname in de periode na de betoging. Bovendien maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij omwille van zijn deelname aan een betoging in 2014 anno 2020 nog in de negatieve aandacht zou staan van de autoriteiten.

Met betrekking tot zijn deelname aan de tweede betoging beschrijft verzoeker een vergelijkbare *modus operandi* van de politie tijdens de manifestatie en dat een politieagent van Miranda werd gedood en dat de deelnemers aan de manifestatie na het fatale schot gingen lopen met schrik voor hun leven (gehoorverslag CGVS, p. 14-15). Ook hier stelt de Raad vast dat uit zijn loutere aanwezigheid tijdens deze betoging niet blijkt dat hij persoonlijk geïdendeerd werd door de autoriteiten. Verzoeker verklaart immers dat na de betoging van 26 oktober 2016 San Antonio de los Altos een gemilitariseerde zone werd gedurende ongeveer een week en dat ze alle jongeren zochten die manifesteerden (gehoorverslag CGVS, p. 21). Verder verklaart hij dat, toen hij eten ging kopen werd benaderd en *“ze vroegen mij of ik tot een politieke groep van de oppositie behoorde of ik had deelgenomen aan de guarimbas. Ze zeiden dat ze geen guarimbas meer wilden zien in San Antonio en ze ons zouden vermoorden en aanvallen”* (gehoorverslag CGVS, p. 15). Gevraagd of hij na de manifestatie in 2016 nog problemen heeft gekend met de autoriteiten, antwoordt hij evenwel negatief en herhaalt dat hij werd aangesproken en hem werd gemeld dat ze geen *guarimbas* meer wilden zien (gehoorverslag CGVS, p. 20). Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoeker na zijn deelname aan de betoging in oktober 2016 nog meer dan zes maanden in Venezuela verbleef zonder verdere problemen te ondervinden vooraleer hij op 14 mei 2017 Venezuela verliet volgens zijn verklaringen *“om economische stabiliteit te zoeken en een betere levenskwaliteit. Aangezien de mensen in Venezuela veel gevaar lopen”* (gehoorverslag CGVS, p. 24). Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker op 14 mei op legale wijze Venezuela heeft verlaten met gebruikmaking van zijn Venezolaans paspoort (zie paspoort verzoeker, administratief dossier, stuk 18). Naar het oordeel van de Raad blijkt uit bovenstaande vaststellingen dat verzoeker niet persoonlijk geïdendeerd werd door en geen individuele en actuele vrees voor vervolging kan aannemelijk maken omwille van zijn deelname aan beide betogingen.

Voor zover verzoeker zich beroept op zijn deelname aan beide manifestaties en stelt dat volgens het UNHCR rapport *“Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – update I”* van mei 2019 *“deelname aan betogingen wel degelijk volstaat voor de Venezolaanse autoriteiten om iemand als opposant te zien en hem te vervolgen”*, stelt de Raad vast dat dit niet blijkt uit de door verzoeker geciteerde paragrafen 2, 9 en 10 van het UNHCR document noch uit de andere paragrafen. De Raad stelt vast dat in dit document UNHCR weliswaar stelt dat voor een aantal profielen internationale beschermingsoverwegingen rijzen onder de Vluchtelingenconventie en staten adviseert

om geen Venezolanen gedwongen terug te sturen naar Venezuela, maar dat dit document niet vermeldt dat elke persoon die heeft deelgenomen aan betogingen in het verleden vervolgd wordt door de autoriteiten, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert. Bovendien zijn adviezen van het UNHCR weliswaar nuttig en waardevol bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming maar niet bindend voor de asielinstanties in de Belgische rechtsorde.

Voor zover verzoeker zich beroept op het feit dat hij als een opposant van het regime moet worden beschouwd omwille zijn deelname aan anti-regeringsbetogingen wijst de Raad erop dat uit de informatie in het administratief dossier en in de aanvullende nota van het CGVS blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk zijn gegaan in hun repressie van opposanten en dat hierbij hoofdzakelijk personen geviséerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. *"Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight"* van juni 2018, opgesteld door OHCHR, spreekt in die zin van personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie, detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc. (p. 33-38). *"Amnesty International"* stelt dat er in januari 2019 *"targeted executions"* plaatsvonden *"based on the profile of the victims"*, zijnde *"young men who were critical of the government, or perceived as such by the authorities, from low-income areas and whose participation in the protests had been visible or whose criticisms had gone viral on social media"* (*"Amnesty International (AI), Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela"* van 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geciteerd in *"COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)"* van 1 juli 2019). De Raad kan, op basis van deze informatie, de stelling van de commissaris-generaal bijtreden dat het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela niet volstaat om erkend te worden als vluchteling. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker Venezuela reeds in mei 2017 verliet en geenszins aannemelijk maakt dat hij omwille van twee deelnames aan betogingen in 2014 en 2017 nog steeds in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten zou staan anno 2020.

Met betrekking tot de videofragmenten die verzoeker neerlegt bij het CGVS met betrekking tot de betoging van 19 februari 2014, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing stelt dat *"Ter staving van deze gebeurtenis legt u een videofragment neer, waarin u evenwel niet te zien bent (zie notities, p. 25). Deze videofragmenten hebt u via twitter, accounts van San Antonio en Youtube verkregen (zie notities, p. 26). Op de fragmenten is te zien hoe een politieagent op de massa vuurde terwijl u verklaart vlakbij - ertegenover - te hebben gestaan"*. Verder stelt de bestreden beslissing dat *"Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u verschillende foto's, krantenknipsels en video's neer om onder andere de door u aangehaalde protestacties en gebeurtenissen in San Antonio de Los Altos aan te tonen. U bent op slechts één van deze foto's zelf te zien: in het donker gekleed met een helm op. Hiermee toont u echter slechts aan dat er in Venezuela protestacties plaatsvinden die in geweld ontaarden. Het CGVS betwist bovendien uw aanwezigheid op deze betogingen niet. Echter, het gegeven dat u tweemaal deelnam aan protestacties in uw land van herkomst Venezuela **constitueert geen overtuigend politiek engagement**. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u geen voortrekkersrol of bepaalde functie had tijdens de door u aangehaalde protestacties. U verklaart tijdens de protestactie van 19 februari 2014 gewoon aanwezig te zijn geweest en van alles te hebben geroepen. Ook tijdens de tweede betoging op 26 oktober 2016 verklaart u dingen te hebben geroepen maar geen aparte functie te hebben gehad (zie notities, p. 20)."* De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing op dit punt niet betwist en dat zij pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier en neemt de motivering van de bestreden beslissing over.

Voor zover verzoeker zich beroept op zijn online activiteiten op sociale media om zich een politiek profiel aan te meten en een gegronde vrees voor vervolging te doen gelden stelt de bestreden beslissing *"U verklaart sinds een 4 à 5-tal maanden (voor het persoonlijk onderhoud van 7 november 2018) via sociale media 'zaken' te delen over het dagelijks aantal doden in Venezuela en over het gebrek aan voeding. U doet dat omdat u het niet eens bent met wat ze doen. Er dient ten eerste te worden opgemerkt dat op uw publieke Facebookpagina (<https://www.facebook.com/miguel.mataga>) geen berichten staan waarin op enigerlei wijze kritiek wordt geuit op de Venezolaanse autoriteiten (zie administratief dossier). Bovendien kunt u - mede door bovenstaande vaststellingen omtrent uw politiek*

engagement - niet hardmaken dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw berichten op Facebook daar u louter zeer algemeen stelt dat de Venezolaanse overheid zowel op Facebook, Instagram als Twitter gebruik gemaakt van hackers van de Cubaanse G2. U oppert dat ze dat bij iedereen doen en bijgevolg dus ook bij u (zie notities, p. 28-29)." De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt het onderdeel van de motivering te weerleggen waar hij stelt dat verzoeker *"zich wel op sociale media kritisch is blijven opstellen en door de jaren wel degelijk openbaar zaken blijven posten"* en *"blijk geeft van een bijzonder onzorgvuldig onderzoek"*, waarna de hoger geciteerde paragraaf woordelijk wordt hernomen en verwezen wordt naar een aantal prints van door verzoeker via sociale media gedeelde berichten van andere personen of nieuwssites in het Spaans die allen veeleer de socio-economische situatie in Venezuela lijken te belichten en algemene kritiek op het regime bevatten. Voor zover verzoeker hiermee aantoont op sociale media actief te zijn, stelt de Raad evenwel vast dat hij niet aantoont dat hij omwille van deze berichten in de negatieve aandacht zou staan van de Venezolaanse autoriteiten.

2.4.4. Voor zover verzoeker ter terechtzitting en in het verzoekschrift stelt dat zijn familieleden die met hem vanuit Panama naar België zijn gevlucht de vluchtelingenstatus werd toegekend; dat hij na de problemen van mei 2017 niet anders kon *"dan te vluchten, samen met de rest van [zijn] familieleden, die allen tevens internationale bescherming genieten in België"* en dat *"verwerende partij kent elk lid van de familie van verzoekende partij internationale bescherming toe, maar wijst de asielaanvraag van verzoekende partij af omdat zij niet afdoende zou hebben aangetoond te worden geïdende door de Venezolaanse autoriteiten in geval van terugkeer?"* stelt de Raad het volgende vast.

Uit de verklaringen van verzoeker met betrekking tot zijn verblijf in Panama blijkt dat hij er aankwam op 14 mei 2017 en samen met zijn familieleden, zijnde zijn zus en haar zoontje, zijn grootmoeder en de schoonzus van zijn zus K. en haar neef, uit Panama is gevlucht op 28 mei 2017. Volgens zijn verklaringen werkte de tante van K. bij een voedingsbedrijf dat zich bezig hield met tonijn en heeft zij onregelmatigheden vastgesteld en hebben zij en K. bedreigingen ontvangen in 2008 en werden ze zelfs beschoten door twee vrouwen. Gevraagd of er een onderzoek is geweest naar de moordpoging antwoordt verzoeker als volgt *"Ja, er is toen een onderzoek geweest en ik geloof dat de VS toen is tussengekomen. Dat gebeurde in 2008 en in 2017 ontving men de bedreigingen toen ik daar was met mijn zus. Blijkbaar is een van de vrouwen die deelnam aan de moordpoging vrijgekomen en is hen terug gaan opzoeken. Ze zeiden dat zij gans de familie te pakken zouden krijgen, al de familie die daar was zouden beëindigen. We woonden daar toen ook, we woonden dichtbij elkaar. Mijn neefje ging naar school tegenover het gebouw waar zij woonden"* (gehoorverslag CGVS, p. 30-31). Verder stelt verzoeker dat K. hem de situatie uitgelegd heeft en *"gezegd dat wij moesten vertrekken omdat ze bedreigingen had ontvangen. Ik wist dat ze zulk een accident hadden gehad, maar ik was niet op de hoogte van de reden. Ik was er pas achter gekomen toen ze mij heeft gezegd dat wij Panama moesten verlaten. Toen kwam ik de details te weten"* (gehoorverslag CGVS, p. 31). Verder stelt de Raad vast dat verzoeker de naam van de tante van K. kent en verklaart dat ze in de VS woont en dat hij verklaart dat hij ook Panama moest verlaten omdat ze gans de familie hebben bedreigd en *"ik was daar helaas toen ook"* (gehoorverslag CGVS, p. 31). Gevraagd of zijn naam, die van zijn neef of zijn zus werden vermeld, verklaart verzoeker *"Neen, ze spraken over de familie in het algemeen. De familie die in Panama was"* (gehoorverslag CGVS, p. 33).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing als redenen waarom zijn zus en neefje de vluchtelingenstatus hebben bekomen omwille van de bedreigingen in Panama ten eerste vermeldt dat zijn zus en neefje sinds 24 februari 2017 in Panama woonachtig waren en ten tweede dat er eensluidendheid bestaat tussen de familieleden over het gegeven dat de bedreigingen specifiek waren gericht op *"uw neef die door de bedreigers werd aanschouwd als de zoon van K."* Vervolgens vermeldt de bestreden beslissing als reden waarom verzoeker niet omwille van dezelfde bedreigingen als vluchteling kan erkend worden: (1) het feit dat hij als broer van de schoonzus van K. aan wiens adres de bedreigingen werden geuit, niet als familie kan worden beschouwd; (2) het feit dat hij slechts 14 dagen in Panama was waardoor hij niet kan aantonen dat de bedreigingen ook aan hem waren gericht; (3) het feit dat hij de bedreigingen pas te weten kwam nadat hij reeds in Panama was gearriveerd, wat zou aantonen dat hij niet betrokken was; (4) dat hij niet weet wat tijdens de bedreigingen werd gezegd en (5) dat zijn vrees ten aanzien van Venezuela moet worden onderzocht en dat hij verklaarde niet te denken dat de bedreigers hem in Venezuela zouden opzoeken.

De Raad stelt vast dat verzoeker de bestreden beslissing op dit punt niet fundamenteel betwist. Hij beperkt zich in het verzoekschrift tot de stelling dat hij niet anders kon dan samen met zijn familie te vluchten en te wijzen op het feit dat elk lid van zijn familie internationale bescherming heeft gekregen

terwijl zijn verzoek wordt afgewezen omdat hij niet afdoende zou hebben aangetoond geïsoleerd te worden door de Venezolaanse autoriteiten en weerlegt dus bovenstaande motivering op geen enkele manier. De Raad stelt met de commissaris-generaal vast dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij noch direct betrokken was bij de gebeurtenissen die hebben geleid tot het toekennen van de vluchtelingenstatus aan de andere personen waarmee hij in België is aangekomen, noch op de hoogte was van de concrete inhoud van de bedreigingen. Bovendien geeft verzoeker tijdens het persoonlijk gehoor bij het CGVS zelf aan, gevraagd of ze hem zouden zoeken in Venezuela in verband met die zaak *“ik denk niet dat ze mij in Venezuela zouden opzoeken”* (gehoorverslag CGVS, p. 33). Gelet op het feit dat verzoekers verzoek om internationale bescherming moet worden beoordeeld ten aanzien van zijn land van herkomst, Venezuela, dat verzoeker niet direct bedreigd werd en pas half mei 2017 in Panama aankwam, maakt verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde aannemelijk omwille van de feiten op grond waarvan zijn familieleden de vluchtelingenstatus werd toegekend in België.

Gelet op het voorgaande kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet worden aangenomen in hoofde van verzoeker.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht.

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, moet aantonen dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst een *“reëel risico”* loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip *“ernstige schade”* door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door het CGVS blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.5.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna ‘HvJ’) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting

vormt. Het HvJ oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt” en dat “[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ, C-465/07, “Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”, arrest van 17 februari 2009 (GK), punt 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. (Ibid., punt 28).

In het arrest *M'Bodj t. Belgische Staat* stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (HvJ, C-542/13, *M'Bodj t. Belgische Staat*, arrest van 18 december 2014 (GK), punten 32 en 36). Zo stelt het Hof dat uit “artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” (punt 33).

Het HvJ stelt dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” en dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet:

“a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”.

“hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst” (punt 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet zich bijgevolg voordoen in het land van herkomst van de verzoeker en het heeft volgens het Hof ook betrekking op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punt 32).

Voor zover verzoeker, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze die aan de basis liggen van zijn vraag om als vluchteling te worden erkend, en stelt in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten te zullen staan in geval van terugkeer kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen in punt 2.4. van dit arrest en dat verzoeker geen profiel heeft dat beantwoordt aan de kenmerken zoals aangegeven in mensenrechtenrapporten geciteerd in de informatie aangebracht door het CGVS in de bestreden beslissing en in zijn aanvullende nota (OHCHR, “Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela” van juni 2018, Amnesty International, “Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela” van 14 mei 2019, p. 4 - 6, zoals geciteerd in “COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)” van 1 juli 2019).

Voor zover verzoeker ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, stelt hij in wezen, met verwijzing naar de bronnen geciteerd in punt 2.1., dat de “de schrijnende en mensonterende situatie in haar land van herkomst niet kan genegeerd worden”, dat “de overheid slaagt er niet in om de broodnodige basisnoden te voorzien en de veiligheid te garanderen voor verzoekende partij”; dat de “UNHCR bevestigt dat de situatie verslechterd is en dat mensen afkomstig uit Venezuela niet teruggestuurd mogen worden naar hun land van herkomst”, en dat “de situatie er compleet uit de hand is gelopen” en dat “het protest blijft ook in april en mei verder escaleren”.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in zijn nota van 4 september 2019 verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waaruit blijkt dat socio-economische overwegingen in asielzaken *“slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling”*. De commissaris-generaal stelt dat dit *“in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard [betreft] die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken.”*

De Raad herinnert vooreerst aan de vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna ‘EHRM’) inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken, waarvan de algemene principes werden bevestigd in *J.K. e.a. v. Sweden (EHRM, J.K. e.a. v. Zweden, nr. 59166/12, arrest van 26 augustus 2016, §§ 79-81, zoals ook uiteengezet in EHRM, Saadi v. Italië [GC] no 37201/06, arrest van 28 februari 2008, §§ 124-133)*. Zo stelt het Hof dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM, *F.G. e.a. v. Sweden, nr. 43611/11, arrest van 23 maart 2016, §§ 111-112*).

Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten. Maar in beide gevallen moet het risico reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (*J.K. e.a. v. Sweden, § 80 met verwijzing naar EHRM, NA. v. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, arrest van 17 juli 2008, § 110; F.H. v. Zweden, nr. 32621/06, arrest van 20 januari 2009, § 102 en H.L.R. v. Frankrijk, nr. 24573/94, arrest van 29 april 1997, § 40*).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat de loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM, *Vilvarajah a.o. v. Verenigd Koninkrijk, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, arrest van 30 oktober 1991, § 111*). Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM, *Y. v. Rusland, nr. 20113/07, arrest van 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, nr. 37201/06, arrest van 28 februari 2008, § 131; EHRM, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, nrs. 46827/99 en 46951/99, arrest van 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, nr. 53566/99, arrest van 26 april 2005, § 68*).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt ook dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoeker moet daarbij aantonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zoals het CGVS terecht opmerkt in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota zijn socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant wanneer de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. Daarbij vormen de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van haar situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen (EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk, arrest van 27 mei 2008, § 42; EHRM, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30696/09, 21 januari 2011, § 254; EHRM, Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, arrest van 28 juni 2011, § 283; EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, nr. 60367/10, arrest van 29 januari 2013, §§ 76 en 92*).

De Raad stelt vast dat de teneur van de verschillende rapporten en toegevoegde COI in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de socio-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat

de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Verzoeker toont evenwel niet aan dat hij een kwetsbare persoon is die in Venezuela in inhumane omstandigheden of extreme armoede leefde in het licht van de huidige economische crisis in het land, noch dat hij in geval van terugkeer naar Venezuela zich in dergelijke situatie zal bevinden. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaart dat hij in Venezuela bij zijn ouders woonde (gehoorverslag CGVS, p. 7), dat zijn ouders twee appartementen bezitten (gehoorverslag CGVS, p. 6) en dat zij allebei nog in Venezuela wonen. Verder verklaart hij dat hij nog een zus heeft die in Venezuela in één van de appartementen van hun ouders woont (gehoorverslag CGVS, p. 8). Verzoeker heeft zelf een universitair diploma in hotelmanagement en werkte in een vijfsterrenhotel in Caracas van 2009 tot 2016, waar hij stopte omdat hij er geen promotie kon maken (gehoorverslag CGVS, p. 22) en kon op vakantie gaan naar Argentinië, Panama en Aruba. Hieruit blijkt dat verzoeker, in geval van terugkeer naar Venezuela, een familiaal netwerk heeft waarop hij kan terugvallen; geschoold is en professionele ervaring heeft zodat kan worden aangenomen dat hij in staat zal zijn in zijn elementaire levensbehoeften te voldoen. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus aan een onmenselijke of vernederende behandeling te worden onderworpen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat in de door verzoeker neergelegde *Guidance Note* van het UNHCR weliswaar wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen maar niet om automatisch aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming toe te kennen en dat personen uit Venezuela kunnen in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming indien er substantiële gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in hun land van herkomst. De Raad benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoeker betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zoals hierboven vastgesteld, toont verzoeker dit niet aan.

2.5.2.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het begrip internationaal of binnenlands gewapend conflict werd door het Hof van Justitie als volgt geïnterpreteerd in het arrest *Aboubacar Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*. Vooreerst wijst het Hof er op dat “[D]e Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict” (HvJ, C- 285/12, *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”* (GK), arrest van 30 januari 2014, punt 29).

Het Hof vervolgt: *“Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, te weeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)”*. (ibid, punt

30). Het Hof besluit: “Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”.

De Raad stelt vast dat de diepe economische en politieke crisis in Venezuela veeleer het gevolg is van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus “Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)” van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de “Colectivos chavistas” en de *megabandas*, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. In dit verband kan de Raad ook aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus “Venezuela: Situation Sécuritaire” van 4 april 2019). Hoe dan ook kan er naar het oordeel van de Raad uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en artikel 15, c van de Kwalificatierichtlijn zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie. De Raad is van oordeel dat de door verzoeker geciteerde bronnen de analyse van het CGVS dat het geweld overwegend gemeenrechtelijk van aard is en veelal om een specifiek doel (wraak, losgeld, macht, etc.) niet fundamenteel tegenspreekt, nu verzoeker zich enerzijds baseert op hetzelfde rapport van OHCHR van juni 2018 waarop het CGVS zich heeft gebaseerd in de bestreden beslissing en anderzijds op drie krantenartikelen van Het Laatste Nieuws en de Guidance Note van UNHCR van 2019, waarin melding wordt gemaakt van gewelddadige repressie van opposanten maar die geen verdere analyse bevat van de mate van willekeurig geweld noch indicaties bevat van het bestaan van een gewapend conflict in de zin van hoger geciteerde rechtspraak van het HvJ.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen in hoofde van verzoeker.

2.6. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad eraan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de CGVS op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

2.7. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze

verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. POLLET